

OLÁH JÁNOS

Mágnes

A keserűt,
 a savanykás édeset,
 e romlás színezte túl bölcs ízeket
 próbálom elkerülni,
 de a régi ütem, a régi léptek
 ahogy egykor vonzottak, ugyanúgy vonzanak ma is
 az érdes homok,
 a telt agyag,
 a porózus avar felé.
 Gyermeki bizalommal hullom térdre,
 esem hasra,
 nyújtom ki a föld eső mosdatta
 ajka iránt a nyelvemet.
 Elválni volt nehéz,
 a távolságot a születésben megtalálni.
 A zuhanás üres mágnes-torkát
 rám tájja hirtelen.
 Hiába súgom,
 nem ezt akartam, nem ezt kerestem,
 megragad
 és minden ízemben rázni kezd,
 érzem, többé már el nem enged.
 – Maradj! – hurkol hisztérikus lánysikoly.
 – Ne menj! – búgják megbocsátó asszonyajkak.
 – Várj még! – kérlel egy álnok jóbarát.
 – Falhoz! – dörmögi durva martalóc.
 Együtt voltam velük.
 Ez volt az én világom.
 Szédülésből eszkábált árnyodú,
 öntudatlanság fészke te,
 a kővel dobált madarat,
 ha eltalálták,
 el kell ejtened.

Honnan hová?

*Honnan hallatszik, milyen másoló-papír-éjből
a puha macskanyávogás?*

A kertet járják,

gombolyagként gurulnak a frissen nyírt fűvön,

s felgöngyölik életünk fonalát,

eltüntetik

a vöröset, a cirst, a feketét, a fehérét,

s egyszercsak azt mondják,

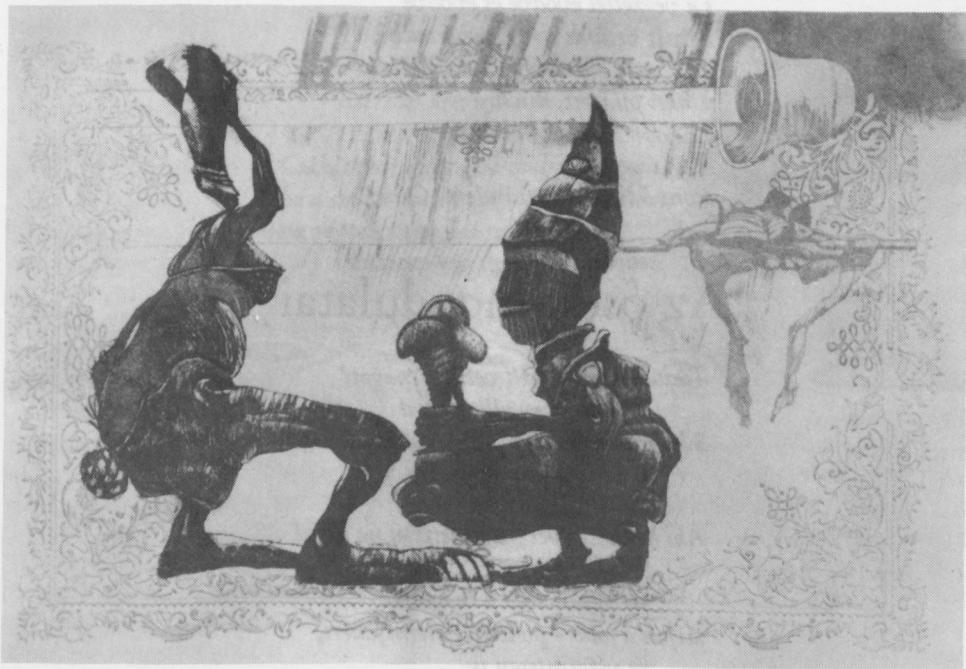
nem is mondják, mert nem beszélnek,

csak sugallják

– ahogy a bokor alá osonva, kárörvendőn-közömbös

hajnali pofával visszanéznek –,

nincs tovább.

ESZIK ALAJOS